

РЕШЕНИЕ

№ 3909

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 07.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4323** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по повод жалба на М. В. Р. против заповед № РД-40-88/24.08.2007 г., издадена от кмет на СО. С обжалваната заповед е 1. Отчуждена реална част от ПИ № 2, кв. 135, м. „Зона Б-3“, с площ от 52 кв.м., заедно с едноетажна жилищна сграда, засягащи се от изграждане на обект „Реконструкция на [улица]от [улица]до [улица], С., която част е отредена за [улица]. Определен размер на обезщетение общо в размер на 87629 лева, разпределено между собствениците на отчуждения имот. Искането на оспорващата е за прогласяване нищожността на сочената заповед, поради грубо нарушаване изискванията на чл. 21, ал. 1 от ЗОС, в действащата към издаване на заповедта редакция - Имоти - собственост на физически или на юридически лица, могат да бъдат отчуждавани принудително за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждането на обекти - публична общинска собственост, или за добив на подземни богатства - публична общинска собственост, след предварително и равностойно парично обезщетение. Претендират се разноски.

Ответник – кмет на СО, чрез упълномощен пълномощник оспорва жалбата, 1. Оспорваната заповед е влязла в сила, 2. Изложените оплаквания за несъответствие на заповедта с предвижданията на действащ ПУП, както и оплакването за допуснати процедурни нарушения са неоснователни. Искането е за отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересовани страни – В. Р. и В. Д., чрез представляващия пълномощник поддържат жалбата.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото и становищата на страните, прие следното.

Предвид изведеното от оспорващата правно основание за прогласяване нищожност на оспорваната заповед, съдът не коментира срочността на оспорване. Жалбата е подадена от лице, адресат на тази заповед и се приема за допустима.

Със Заповед № РД-40-88 / 24.08.2007г. на кмета на Столична община на основание л.25, ал.2, във връзка с чл.21 и чл.23 от Закона за общинската собственост и решение № 758 по протокол № 116 / 26.07.2007 г. на Столичен общински съвет, е отчужден част от поземлен имот ПИ № 2, кв. 135, м. „Зона Б-3“ на адрес „О.“, в размер на 56 кв.м., заедно с едноетажна жилищна сграда, засягаща се от реализацията на публична инфраструктура – влязъл в сила ПУП – улица – публична общинска собственост и реконструкция на [улица]от [улица]до [улица], като засобствениците на отчуждената част от имота и жилищната сграда е определено обезщетение общо в размер на 87 629 лв.

От преписката в дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ е видно, е са изпратени уведомителни писма за издаването на заповедта до адресите на всяка една от съсобственичките с изх. № 1124-00-77 / 01.10.2007 г., като не е ясно дали писмата са изпратени с обратни разписки и няма доказателство за получаването им, но това не е от съществено значение предвид неспоримостта на начина на съобщаване и връчване на заповедта от 2007 г.

При горното, следва да се приеме, че заповедта е съобщена на 11.03.2008 г. и същата, като необжалвана, е влязла в сила на 26.03.2008 г.

Тук следва да се отбележи, че жалба срещу заповедта за отчуждаване не е подавана.

С писмо изх. № 1124-00-1404 / 28.11.2008 г. от Директор на дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ до Дирекция „Финанси“ на СО, с копие до всяка от съсобствениците изпраща преписката за изплащане на парично обезщетение за отчуждената част от поземления имот, като се сочи, че в случай, че собствениците не посочат собствена банкова сметка, ще им бъде открита такава. Не се спори, че действията на администрацията са известени на собствениците.

От страна на СО, като задължена страна по изплащане на обезщетение са открити сметки на трите лица, същите са били открити на 03.12.2008 г. и в тях са преведени сумите, предвидени за обезщетение по отчуждителната заповед по сметка на всяка една от жалбоподателките, както следва: за М. Р. – 29 447 лв., за В. Р.– 28 735 лв. и за В. Д. – 29 447 лв., като сумите са налични, обстоятелство което не се коментира от страните. Съгласно чл.29, ал.1 от ЗОБС в редакцията на закона приложима към онзи момент /преди изм. - ДВ, бр. 15 от 2011 г.) имотът се смята за отчужден от датата, на която се изплати обезщетението, определено в заповедта по чл. 25, ал. 2 или в съдебното решение“, а „обезщетението, се внася в търговска банка по сметка на правоимащите“, съгласно ал.4 на същия член.

Предвид изложеното, собствеността следва да се счита за преминала към Столична община.Налице е образувано гражданско дело по отрицателни установителни иски от

жалбоподателките по настоящото дело, с което искат да бъде установено, че

ответникът Столична община по отношение на ищците М. Р. и В. Д. не е собственик на 172 / 302 ид.ч. от имота, с площ от 60 кв., както и на находящата се в него лицева

паянтова едноетажна сграда със застроена площ от 46 кв.м. и по отношение на ищцата В. Р. не е собственик на 130/302 ид.ч. от имота, с площ от 60 кв., както и на находящата се в него лицева паянтова едноетажна сграда със застроена площ от 46 кв.м. От издаденото от СРС съдебно удостоверение и от приложен препис от решение от 17.04.2019 г., съдът установи, че исковите претенции не са уважени. По реда на касационното обжалване, ВКС е приел, че касационна жалба срещу потвърдително решение на СГС е допустима и е обезсилил решението на СГС, с указания производството по оспорване решението на СРС да се спре до приключване на настоящия спор. В случая, този съдебен състав не е обвързан от съдени актове, които да са преюдициални за настоящия спор.

Жалбоподател, чрез пълномощник, без да конкретизира основанията за нищожност развива оплакване, че през 1993 г., със заповед РД 50-09-524/25.11.1993 г. на главен архитект г-н С. е одобрен проект за частично изменение на ЗРП и ЧКЗСП за кв. 135, м. Центъра, „Зона Б-3“ за парцели от втори до десети вкл., както и за п. осемнадесети до двадесет и втори, вкл., с корекции нанесени в лилаво на графична част, както и проект за ЧИРП за обособяване на нови парцели от втори до десети вкл., както и за п. осемнадесети до двадесет и втори. В тази заповед според оспорваща не се засяга изменение на улична регулация. От това се прави довод, че след като в заповедта от 1993 г. не се предвижда изменение на уличната регулация, засягаща имота на жалбоподател и з. страни не може да се отчуждава нещо за непредвидени нужди.

По искане на пълномощник на жалбоподателите съдът допусна две СТЕ с едни и същи задачи, поставени от оспорващите. Безспорно е, че заключенията на двете независими експертизи са идентични. Съобразявайки заключението на в.л. К. в съобразителната част, съдът приема безспорност на факт, а именно, че от 1985 г. има действащ общ регулационен план, с който е било предвидено разширяване на [улица]в участък, където е спорния по оспорваната заповед имот. С влязъл в сила регулационен план, одобрен със заповед РД 50-09-524/25.11.1993 г. и графична част към този план е установено, че се променя уличната регулация в засегнатата от този план част, като е нанесена и промяната ѝ. В тази заповед няма отбелязване за изменение на улична регулация от о. До о.т., но и двете експертизи са ясни, че уличната регулация е съобразена със създадените нови парцели. Според заключенията – графично имот на жалбоподател и з. страни, във връзка с одобрен със заповед ПУП за УПИ III-2, кв. 135, идентичен с ПИ 2 кв. 135 с отразена улична регулация е в съответствия с плана одобрен със заповед РД 50-09-524/25.11.1993 г., както и за частта, която се предвижда за отчуждаване. В тази заповед в графичната част са нанесени всички предвиждани изменения по отношение влезлия в сила ПУП. И двете експертизи са категорични, че заповед № РД 40-88/24.08.2007 г. съответства на предвижданията на ПУП след влизането в сила на заповед № РД 50-09-524/25.11.1993 г. на главен архитект на С.. В жалбата се спестява факт, за който има достатъчно доказателства, че жалбоподател и з. страна Р. са оспорвали неуспешно заповедта от 25.11.1993 г., която е влязла в сила по отношение на тях. Съдът намира, че с влизане в сила на предвидените по заповедта от 1993 г. изменения във всичките ѝ части този акт се стабилизира и следващото действие, което ответник следва да извърши е да проведе отчуждителна процедура, за която съдът отчита, че е приключила с изплащане на дължимото обезщетение на собствениците на УПИ III-2, кв. 135, идентичен с ПИ 2 кв. 135, м. Центъра, „Зона Б-3“.

В действащото българско законодателство няма легално определение на понятието

нищожен административен акт. Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт в такава степен, че същият се приравнява на едно правно "нищо" и поради това не може да породи желаните правни последици.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т. е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост.

АПК не съдържа изрична квалификация на пороците, водещи до нищожност на административните актове. Единствено разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност. В тази връзка, на първо място, следва да се прецени компетентността на органа, издал процесната заповед. Нищожен е актът, който не е издаден от компетентен орган. Компетентността на органа следва да се преценява по материя, по място и по степен. Актът е в писмена форма и има необходимото съдържание, посочено в чл. 59 от АПК, вр. чл. 25, ал. 2 от ЗОС

Друг критерий за разграничаване на нищожността и унищожаемостта на административните актове се очертава от степента и/или тежестта на допуснатата незаконосъобразност при издаването на същия. Следва да бъдат преценени и останалите изискванията за законосъобразност на административния акт, както са регламентирани в нормата на чл. 146 от АПК. В случай, че се констатира нарушение на някое от изискванията, неговата интензивност и тежест следва да бъде от такава степен на същественост, която да е достатъчна да обоснове извод за нищожност.

Фактическите и правни основания за издаване на административния акт са необходима и задължителна част от съдържанието на индивидуалния административен акт. Изискването за мотивиране на административния акт представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта, които законът е установил за защитата на правата и правнозащитените интереси на гражданите и организациите - страни в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотивите се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или е отказал да издаде искания административен акт. Това подпомага страните в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата им срещу такива актове. От друга страна, наличието на мотиви улеснява контрола върху законосъобразността и правилността на акта, упражняван при обжалването му пред по-горния административен орган и пред съда, допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения, разкрива и възможности за контрол над случаите, в които въпросът е решен по целесъобразност, но са надхвърлени рамките на предоставената на административния орган оперативна самостоятелност. Съгласно

чл. 59, ал. 1 АПК административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 3.03.1975 на ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило действието си, не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, каквото в случая е решение № 758 по протокол 116/26.07.2007 г., ответник е приел последното и като основание за издаване на заповедта, която според оспорващата е нищожно и е съобразено с мотивите на СОС, че 1. Има влязла в сила заповед, с която е одобрен ПУП, предвиждащ изграждането на обект – ПОС и 2. Необходимостта от отчуждаване на реална част от имота, доказващ надделяващ обществен интерес за това

Относно противоречието на заповедта с материалноправните разпоредби на закона, правната теория и съдебната практика са извели, че когато сме изправени пред пълна липса на условията и предпоставките, визиращи в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато административният акт е изцяло лишен от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган, налице е нищожност. В останалите случаи порокът „материална незаконосъобразност“ води до унищожаемост. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, а съгласно ал. 2, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В случая, поисканите от жалбоподател две СТЕ са единодушни в заключенията, че оспорваната заповед е предхождана от процедура по приемане на ПИПР, в съответствие с взето решение и издадена заповед през 1993 г., както и нанасяне на граници на имота на жалбоподател и з. страни във връзка с прието изменение на плана за регулация. По тези изменения, влезли в сила касателно следващото отчуждаване регулацията на имота е променена единствено към улица, което е било безспорно известно на жалбоподател и др. Съдът е длъжен да посочи, че заповедта от 25.11.1993 г., която е довела до търсена нищожност на тази, предмет на настоящото производство е преминала през съдебен контрол, включително и по жалба на оспорващата – р.

№ 1764 по адм. дело № 835/2000 г. Този съдебен акт, с който се оставя в сила решение на компетентния СГС и при спазена процедура по чл. чл. 41 и 42 от З. /отм./ е по силно правно основание, което изключва да се претендира нищожност във връзка с проверен по отношение законосъобразност административен акт. Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед са били налични основанията за провеждане на отчуждителна процедура.

Материалната незаконосъобразност на административния акт по принцип води до неговата унищожаемост, освен когато изцяло е лишен от правно основание, така, че такъв акт с такова съдържание не може да бъде издаден. В случая, изводите съда са за отсъствие на допуснати нарушения на материалния закон. Обстоятелството, че част от имота на жалбоподател и з. страни е предмет на процесното изменение, само по себе си не обуславя нарушение на сочените разпоредби, още повече, че в закона е предвидена нарочна процедура за равностойно обезщетяване на собственика на

имота, в случаите когато се налага неговото отчуждаване. В случая не следва да бъде даван превес на личния интерес на оспорващия, спрямо обществения интерес, който се преследва с процесното изменение на плана, тъй като същият е с по-висок интензитет и задоволява нужди от обществено значение.

Жалбоподател не установи наличието на порок, по отношение на материалон правна законосъобразнос, който да дава основание за прогласяване нищожността на оспорваната заповед. Това налага да се отхвърли жалбата, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на СО в размер на 200 лева.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ

ОТХВРЛЯ жалба на М. В. Р. от С. срещу заповед № РД 40-88/24.08.2007 г., издадена от кмет на Столична община, с искане за прогласяване на нищожността ѝ.

ОСЪЖДА М. В. Р. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата 200 /двеста/ лева, разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението можа да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия